Ἡ πόλις τῶν τηλεφώνων

Ἡ πόλις ποὺ ἔχει σχετικὰ μὲ τὸν πληθυσμό της τὰ περισσότερα τηλέφωνα εἶνε ἡ Στοκχόλμη. Οἱ κάτοικοί της ἀνέρχονται σὲ 450 χιλιάδες κι' ὁ ἀριθμὸς τῶν τηλεφώνων της σὲ 120 χιλιάδες. Ὅπως βλέπουμε ἀναλογεῖ ἕνα τηλέφωνο σὲ κάτι τι λιγώτερο ἀπὸ τρεῖς τέσσερες κατοίκους, ἤτοι ἕνα σὲ κάθε οἰκογένεια.

Ὅλοι οἱ συνδρομηταί του, βεβαιώνει τὸ τηλεφωνικὸ κέντρο τῆς Σουηδίας, ἔχουν συνηθίσει τόσο πολὺ στὶς εὐκολίες ποὺ τοὺς παρέχει τὸ τηλέφωνο, ὥστε δὲ διστάζουν νὰ διακηρύξουν ὅτι δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ περάσουν οὔτε στιγμὴ χωρὶς αὐτό. Μερικοὶ μάλιστα θὰ προτιμοῦσαν νὰ ἔχουν μιὰ κάμαρη λιγώτερη στὸ σπίτι τους ἢ νὰ κατοικοῦν σὲ ὑπόγεια παρὰ νὰ στερηθοῦν τὸ τηλέφωνό τους!

Ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτός τῶν κατοίκων τῆς Στοκχόλμης μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνουμε ὅτι τὰ τηλεφωνά τους λειτουργοῦν κανονικώτατα καὶ ὅτι τὸ κράτος δὲν τοὺς ἐπιβάλλει τόση βαριὰ φορολογία ὅση στὴν εὐλογημένη χώρα μας.

***

Τὰ ξανθὰ μαλλιά.

Ἡ μόδα νὰ βάφωνται τὰ μαλλιὰ ξανθὰ εἰσήχθη στὴ Γαλλία ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἑρρίκου τοῦ τρίτου καὶ ἡ πρώτη γυναίκα ποὺ εἶχε αὐτὴ τὴν ἰδέα ἦταν ἡ Μαργαρίτα ντὲ Βαλουᾶ. Ἡ μόδα τῶν ξανθῶν μαλλιῶν δὲν ἄργησε πολὺ νὰ ἐξαπλωθῇ σ' ὅλη τὴ Γαλλία καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ μέχρι τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ Λουδοβίκου 13ου ἂν καὶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἐκδοθῇ σχετικῶς μιὰ ἀπαγορευτικὴ διαταγή.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν εἰσήγαγε τὰ ἀρώματα στὴ χώρα της, εἶχεν ἐκ φύσεως ξανθὰ μαλλιὰ καὶ φυσικὰ ἐκολακεύθηκε ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὴ νέα μοδα, ἡ ὁποία ὑποχρέωνε καὶ τὶς ἄλλες γυναῖκες νὰ βάφουν τὰ μαλλιά τους σὰν τὰ δικά της. Ὁ Βύρων μᾶς περιγράφει τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖον οἱ Βενετσιάνες ἐπιστρατεύοντο τὴν κόμη τους. Τὴν ὥρα, λέει, ποὺ ὁ ἥλιος ἔκαιε πειὸ δυνατά, οἱ ἀρχοντοποῦλες τῆς Βενετιᾶς ἀνέβαιναν στὴν ταράτσα τους ἔχοντας στὸ κεφάλι τους τὸ γύρο ἑνὸς καπέλλου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε ἀφαιρεθῆ τὸ ἀπάνω μέρος, γιὰ νὰ προφυλάσσουν ἀπ' τὶς φλογερὲς ἀχτίδες τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τους. Τότε ἡ μαῦρες ὑπηρέτριες τοὺς ξέπλεναν τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ ἅπλωναν στὸν ἥλιο ρίχνοντάς τους συνάμα σταλαματιὲς ἀπὸ διάφορα ἀρώματα γιὰ νὰ γίνουν ξανθά.

Κατὰ δὲ τὸν 16ο αἰῶνα οἱ ζωγράφοι ἀνελάμβαναν πρὸ πάντων στὴν Ἰταλία νὰ βάφουν ξανθὰ τὰ πρόσωπα τῶν γυναικῶν τῆς ἀριστοκρατίας, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πᾶνε στὸ χορὸ καὶ μεταξὺ ὅλων διακρίθη σ' αὐτὸ τὸ βάψιμο ὁ Καῖσαρ Βεκέλλιο, γυιὸς τοῦ περιφήμου ζωγράφου Τιτιάνου (;) Titien.

***

Ἕνας τίμιος φύλακας

Κάποια γυναίκα ποὺ κατοικοῦσε σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλη τῆς Γαλλίας εἶχε χάσει ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου της, γιὰ τὸ ὁποῖο λυπήθηκε πάρα πολύ, ὄχι τόσο γιὰ τὴν ἀξία του ὅσο γιατὶ στερήθηκε ἕνα οἰκογενειακὸ κειμήλιο.

Τὴν περασμένη βδομάδα ὅμως ἐνῶ καθάριζε ἕνα μεγάλο καρότο βρῆκε ἐκεῖ μέσα ἕνα σκληρὸ πρᾶγμα ποὺ ἦταν ἁπλούστατα τὸ χαμένο δαχτυλίδι της.

Φαίνεται λοιπὸν πως καμμιὰ μέρα ἐνῶ σκούπιζε, τὸ πολύτιμο δαχτυλίδι τῆς ἔπεσε χωρὶς νὰ τὸ καταλοβῇ μέσα στὸ σωρὸ των σκουπιδιῶν ποὺ τάρριξε μέσα στὸν κῆπο της. Ἐκεῖ φύτρωσε τὸ καρότο κι' ἀπερόφησε ἀπὸ τὸ χῶμα τὸ περίφημο δαχτυλίδι τὸ ὁποῖον καὶ ἀπέδωσε μὲ τὸν καιρό, σὰν πιστὸς καὶ τίμιος φύλακας, στὴν τυχερὴ ἰδιοκτήτριά του!...

ἀτμοσφαῖρα τοῦ οὔζου. Τώρα διαβάζω στὸ σημειωματάρι μου αὐτὰ τὰ λόγια. —«Ἡ φύση ἐδῶ εἶνε κομψή, λεπτοκαμωμένη. Τίποτα μεγάλο, φοβερό, ἐκπληκτικό. Βουνάκια, ρεματιές, ἀνηφοράκια, γεφυράκια, βρυσοῦλες, ἐξωκκλησάκια. Οἱ ἐλιές, οἱ συκιές, ὅλα τὰ φύλλα καὶ τὰ φύτρα σὰν Γιαπωνέζικα κομψοτεχνήματα».

Καὶ παρακάτω:

«Ὡμορφη εἶνε ἡ Σκιάθος τοῦ θεοῦ· μὰ ἡ Σκιάθος τοῦ Παπαδιαμάντη μοῦ φαίνεται ὡμορφότερη!»

† **Α. Καρκαβίτσας**

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΦΙΛΑΡΕΣΚΩΝ!

Ἡ κυρία Μολιέρου καὶ ἡ κόρη της. «Μὴν τὸ πῆτε τῆς μαμᾶς!..» Ἡ Ἀγγλὶς κοκέττα. Ὁ ἀνδρεῖος ἱππότης Μπουτβίλ. Γενναῖος μπρὸς στὸ θάνατο, δειλὸς μπρὸς στὸ ψαλίδι τῆς κουρᾶς τῶν καταδίκων! Τὰ «ὡραῖα μάτια» τῆς κ. Γκοντέν.

Ὅταν ὁ Μολιέρος πέθανε—διηγεῖται ὁ Μπαρρὶερ στὰ «*Ἀπομνημονεύματά*» του—ἄφησε μιὰ κόρη ἐξαιρετικὰ ἐξυπνη καὶ ὡμορφη. Ἡ μητέρα της ὅμως, ἡ ὁποία ἦταν τρομερὰ φιλάρεσκη, τὴν ἐζήλευε γιὰ τὴν ὡμορφιά της. Βλέποντας δὲ πὼς μεγάλωνε, πρᾶγμα ποὺ τὴν ἔκανε καὶ τὴν ἴδια νὰ φαίνεται γρηά, ἀπεφάσισε νὰ τὴν κλείσῃ σ' ἕνα μοναστῆρι. Τὸ κορίτσι, ὅμως μὲ κανένα τρόπο δὲν δεχόταν νὰ γίνῃ καλόγρηα. Κι' ἔτσι ἀναγκασθῆκαν νὰ τὴν ξαναφέρουν στὸ σπίτι της.

— Πόσων χρόνων εἶσαι, μικροῦλα μου; τὴν ρώτησε μιὰ μέρα ὁ ποιητὴς Σαπέλ, παλαιὸς φίλος τοῦ πατέρα της.

— Κοντεύω δεκαπεντέμισι, ἀπήντησε τὸ κορίτσι. Μὴν τὸ πῆτε ὅμως,...τῆς μαμᾶς!..

***

Μιὰ πολὺ κοκέττα Ἀγγλίδα, ρωτοῦσε κάποτε τὴν κόρη της φιλάρεσκα:

— Τί θάδινες γιὰ νὰχες τὴν ὡμορφιά μου;

— Ὅτι θάδινες καὶ σύ, μαμά, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ μίς, γιὰ νὰχες τὴν ἡλικία μου!...

***

Ὁ κόμης ντὲ Μπουτβίλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς λαμπροτέρους ἱππότας καὶ τοὺς ἐξοχωτέρους ξιφομάχους τῆς ἐποχῆς του, συνελήφθη, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς τρομοκρατίας καὶ παρεπέμφθη στὸ Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριο, τὸ ὁποῖον τὸν καταδίκασε εἰς θάνατον. Ὁ ντὲ Μπουτβίλ ἤκουσε ψυχραιμότατα τὴν ἀπαγγελία τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἐπίσης ἔδειξε ἐξαιρετικὸ θάρρος καὶ γενναιότητα καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ὡδηγοῦσαν στὸν τόπο τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως.

Ἐνῶ ὅμως εἶχεν ἐπιδείξει τόσην ἀνδρείαν μέχρι τῆς ὥρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ ἰκρίωμα, τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ δήμιος ἀφοῦ τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά, ἑτοιμαζόταν νὰ «βάλῃ χέρι» καὶ στὰ μουστάκια του, ἐταράχθη τρομερά, ἐσκέπασε μὲ τὰ χέρια του τὸ πρόσωπό του, προσπαθώντας νὰ ἐμποδίσῃ ἔτσι τὸ ψαλλίδισμα τῶν μουστακιῶν του καὶ κατελήφθη ἀπὸ λυγμούς, σὰν μικρὸ παιδί. Ἡ φιλαρέσκεια, εἶχεν νικήσει τὴν γενναιότητα!...

***

Ὁ ἀκόλουθος τοῦ Μ. Ναπολέοντος Κωνστάν, διηγεῖται τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο, στὰ «*Ἀπομνημονεύματά*» του:

Ὁ γάλλος διπλωμάτης Γκοντέν, ὁ ὁποῖος εἶχε χρηματίσει πρεσβευτὴς στὴν Κωνσταντινούπολι, εἶχε νυμφευθῆ μίαν ἑλληνίδα φημισμένη γιὰ τὴν καλλονή της, καί, κυρίως για τὰ ὡραῖα της μάτια.

Ἡ σύζυγος τοῦ γάλλου διπλωμάτου ἐγένετο ἀμέσως δεκτὴ στὰ ἀριστοκρατικώτερα σαλόνια του Παρισιοῦ. Δὲν ἤξερε ὅμως διόλου γαλλικά.

Κι' ἐπειδή, ὅταν τῆς μιλοῦσαν γιὰ τὰ μάτια της τῆς τὰ ἐχαρακτήριζαν διαρκῶς ὡς «*ὡραῖα*», ἐνόμισεν ὅτι ἡ φρασις «*ὡραῖα μάτια*» ἀποτελοῦσε μία καὶ μόνη λέξη.

Μιὰ μέρα, ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν εἶδε νὰ κάθεται συλλογισμένη καὶ σὰν στενοχωρημένη σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αἰθούσης τοῦ Βερσαλιεικοῦ.

— Τί ἔχετε, κυρία μου;...τὴν ἐρώτησε πλησιάζοντας. Μήπως ὑποφέρετε;...

Καὶ ἡ ὡραία Ἑλληνίς, ἡ ὁποία εἶχε πονόματο, τοῦ ἀπήντησεν ἀφελῶς:

— Ναί, Μεγαλειότατε...Μοῦ πονοῦν τὰ...«*ὡραῖα μάτια*» μου!...